

Duolingo als slimme assistent

In een vorige bijdrage schreven we over de toekomst van de taaldocent en dat automatisering de mogelijkheid kan creëren om je met mooie hogere-orde-vraagstukken bezig te gaan houden in de vreemdetalenles van de toekomst. In dit stuk willen we een casus schetsen van hoe dat eruit kan zien. In brede zin is dit stuk geïnspireerd op het nieuwe boek van Greg Ashman (2018).

Er is eerder al geschreven over Duolingo (<nl-nl.duolingo.com>) en wat voor rol dat programma kan hebben in de taalles. Het is een mooi voorbeeld van een programma dat iets kan doen wat een taaldocent nooit (op dat niveau) voor elkaar krijgt. Zo weten we allemaal dat je woorden uiteindelijk weer vergeet als je ze niet gebruikt. Om de retentie te verhogen geeft Duolingo daarom suggesties voor herhaling. Geen docent kan zo scherp op zijn netvlies hebben welke woorden de leerlingen regelmatig genoeg tegenkomen om ze niet te vergeten. Daarnaast heeft Duolingo beproefde onderdelen als *badges* en *leaderboards* om het leren te stimuleren. Via de community kun je contact zoeken met mensen die dezelfde taal aan het leren zijn, en via <schools.duolingo.com> kun je als docent bovendien klassen aanmaken en vorderingen van leerlingen volgen.

Doordat Duolingo een deel van de *drill and practice* voor zijn rekening neemt (op een manier die de docent zelf niet

kan bijbenen), spaart het meteen tijd in de les die daar niet meer aan besteed hoeft te worden. Deze tijd kun je dus aanwenden om het taal- en cultuurbewustzijn van leerlingen te vergroten. Je kunt hierbij bijvoorbeeld denken aan het vergroten van de culturele kennis van de leerlingen. Het geeft je tijd voor gesprekken over bijvoorbeeld de *Berliner Mauer*, *Francophonie* of de *American Civil War*. Meer tijd dan de meesten nu (kunnen) besteden aan kennis van land en samenleving.

Duolingo als springplank

Waar je begint met het verbinden van nieuwe culturele kennis aan de eigen wereld van je leerlingen, ga je daarna uitbouwen naar gebieden buiten die directe leefwereld. Dit betreft culturele kennis die mensen niet automatisch opdoen, maar die wel een rol speelt als ‘canon’. In zekere zin lijkt die canon arbitrair, maar hij speelt een rol als neerslag van de gevestigde cultuur (Apple, 1993). Het beheersen van deze kennis heeft een democratiserende werking, doordat het de kansen van je leerlingen vergroot. Je geeft ze namelijk toegang tot de taal van macht en succes (Hirsch, 2016). Deze kennis stimuleert dan ook meteen kritische denkvaardigheden, omdat kennis hetgeen is waar we mee denken (Willingham, 2007); kritisch denken leunt op de kennis over waar je leerlingen over wilt laten nadenken.

Werken met Duolingo is zo een springplank voor het opbouwen van meer wereldkennis. Met die expertise kun je met je leerlingen op verkenning om hun domeinkennis op veel gebieden te vergroten. En als je daarin een opbouw hebt die steeds meer in de doeltaal gaat, dan kunnen je leerlingen uiteindelijk taal hanteren in steeds complexere onderwerpen.

Zodoende kun je inhoudelijk verder gaan dan voorheen – door de automatiseringsmogelijkheden van een programma als Duolingo in te zetten. Dit zal allemaal zeker niet vanzelf gaan en het is ook niet zo dat je meteen al je *drill and practice* kunt verschuiven naar buiten de les, maar we hebben nu voor misschien wel het eerst de mogelijkheid om écht verder te gaan dan voorheen.

Laten we daar gebruik van maken om onze leerlingen nóg meer te laten leren. ■

Roland Bruijn & Henk la Roi

LITERATUUR

- Apple, M. (1993). The politics of official knowledge: Does a national curriculum make sense? *Discourse*, 14(1), 1–16.
- Ashman, G. (2018). *The truth about teaching: An evidence-informed guide for new teachers*. Londen: Sage.
- Hirsch, E. (2016). *Why knowledge matters: Rescuing our children from failed educational theories*. Cambridge, MA: Harvard Education Press.
- Willingham, D. (2007). Critical thinking. *American Educator*, 31(3), 8–19.